

פעם אחרת דווקא היינו בבית וכשהייתה רעידת-אדמה רצנו מיד, לעמוד מתחת למשקוף הדלת, כפי שהמליצו לנו אנשי המקום, וראינו שמכוניתנו שהייתה בחניה הפרטית שלנו מתחילה להתנדנד חזק. למרות שידענו שהבית חדש ובנוי היטב, ולמרות שתפסנו מחסה והסיכוי שיקרה לנו אסון הוא קטן יחסית, הרגשנו תמיד שהלב דופק בקצב מהיר ביותר.

התעמלות בוקר

אמנם תמיד אהבתי ספורט (במיוחד כדורגל), לא חשבתי שאהפוך את ההתעמלות להרגל של קבע. מאז פרישתי לגמלאות, התחלתי, כל בוקר, בקומי מהשינה, לעשות מספר תרגילי התעמלות שזכרתי משיעורי בית הספר או מהאמונים בצבא. קבעתי לי זמן התחלתי של 10 דקות יומיות שבמשך הזמן הלכו וגדלו עד שהגיעו ל-40 דקות יומיות. היום, אין לי ספק שהרגל זה תרם לבריאותי הטובה ואני ממשיך באדיקות בכל התרגילים שזכרתי או המצאתי, כל זמן שכוחותיי יאפשרו לי זאת.

תאונות

במשך החיים יש וקורות תאונות לבני-אדם, ועם הזמן גם שוכחים אותן; אבל ישנן גם כאלה שנחרטות בזיכרון למרות שלא חושבים עליהן כל יום ויום. כך, הנני נזכר ב"כמעט תאונה" שקרתה בהיותי במחנה הקיץ של תנועת "דרור" בפטרופוליס אשר בברזיל. בחווה של משפחת צ'פיצקי(שבאדיבותם העמידו עבורנו חווה זו למחנות הקיץ שלנו) הייתה בריכה טבעית בה השתמשנו להפגת החום. לא ידעתי לשחות ועל כן בקשתי ממנולו בוכבינדר(שלימים התברר לי שהוא קרוב משפחה של שושנה) שילווח אותי וישגיח עלי שלא אטבע. שחיתי עד הגדה השנייה (העמוקה) וכשחשבתי שהגעתי אליה הפסקתי לשחות...וטבעתי. מזלי שבוכבינדר ראה, ירד לעומק והוציא אותי משם...

תאונה אחרת, בקבוץ, קרתה כאשר נהגתי בטרקטור (אחרי הסברים קצרים) בחזרה מהעבודה, כאשר הנהג הקבוע עומד לצידי. פתאום הרגשתי שירדנו במורד וכשניסיתי לחזור, התהפכנו כאשר הכנף של הגלגל לוחץ על הפה של חברי (נלסון). הרמתי (אינני יודע איך היה לי כוח כזה) את הכנף והצלתי אותו, למרות שנשארה לו צלקת בשפה.

בהיותנו בשליחות בהונדורס, בשנת 1978, קבלתי לרשותי ג'יפ גדול לעבודה. התחלתי ללמוד נהיגה, בלי שום מידע על תיאוריה. אחרי מספר קטן של שיעורים, יצאתי לדרך...והתנגשתי עם רכב אחר וגרמתי לו שריטות קלות...

בארץ, בעת שנהגתי ברכב, ביום גשם חזק, בהתחלת עונת החורף, כאשר חזרנו בלילה מביקור בביתה של עינת, בסביבות אבן-יהודה, פתאום יצא